

РЕШЕНИЕ

№ 2265

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20231100501567 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.240 ГПК.

Образувано е по **молба за отмяна на неприсъствено решение**, подадена от „С.х.“ ООД, ответник пред СРС срещу решение № 20188296 от 20.09.2021 г. по гр.д.№ 8876 по описа за 2021 г. на СРС, 177 състав.

В същата се твърди, че бил лишен да вземе участие в производството по делото и да оспори представените от ищеца, доказателства, тъй като не бил уведомен за образуваното гражданско дело. За постановеното неприсъствено решение узнал чрез връчването на ПДИ № 93 от 03.01.2023 г. по изп.д. № 355 по описа за 2022 г. на ЧСИ М.П., рег.№ 851, с район на действие СГС, когато му бил връчен и изп.лист, издаден на 19.10.2022 г. Сочи, че на 24.02.2020 г. в ТР било вписано седалище и адрес за управление: гр.София, район „Красно село“, ул.“****“, ап.партер като представя извлечение от ТР в този смисъл. Твърди винаги на адреса, където имало офис на дружеството, да имало служители. Счита, че призовкарят не бил положил дължимата грижа да връчи надлежно съдебните книжа. По този начин бил

нарушен достъп до правосъдие по чл.6 ЕКПЧ.

В допълнителна молба, подадена на 06.04.2023 г. излага довод, че вписания за периода от 15.02.2021 г. до 20.09.2021 г. като седалище и адрес на управление на дружеството: гр.София, район „Красно село“, ул.“****“, ап.партер, съвпадал с този посочен като адрес за кореспонденция с НАП. На този адрес се извършвала и търговската дейност на дружеството, както и бил работното място на много служители. Това се доказвало от представените с тази допълнителна молба фактури, издадени от „Софийска вода“. Впоследствие седалището и адреса на управление били променени : гр.София, бул.“****“ а, където също имало служители на дружеството.

В хода по същество от процесуалния представител на молителя се излагат нови доводи за допуснати нарушения от СРС при призоваването му: всички съобщения от призовкаря били в работен ден, както и били оформени по еднакъв начин. Освен това в ТР имало посочен имейл адрес и призовкарят могъл да изпрати и имейл, което отново доказвало неполагане на дължима грижа и добросъвестност при връчване на съобщенията и съдебните книжа. Освен това ресторантът „Н.“, който бил посочен в призовката също бил собственост на молителя, но под формата на друго дружество. Освен това не бил потърсен и управителя на етажната собственост. Освен това ПДИ била получена от молителя, а съдебните книжа- не, което будело основателни съмнения.

Молителят иска от съда да отмени неприсъственото решение № 20188296 от 20.09.2021 г. по гр.д.№ 8876 по описа за 2021 г. на СРС, 177 състав и да върне делото за разглеждане от друг състав на СРС. Претендира разноски.

По молбата е постъпил **отговор от ищеца пред СРС** – „М.п.“ ЕООД, в който е изложено становище за неоснователност на молбата по чл.240 ГПК. Счита, че са били налице предпоставките за постановяване на неприсъствено решение; ответникът бил надлежно уведомен. Книжата били връчени на адреса, който и самият молител посочвал. В случая призовкарят бил извършил посещения на този адреси и при нито едно не бил открил служители на дружеството, които да приемат съдебните книжа. На този адрес се намирал ресторант „Н.“ като никой от служителите в ресторанта не знаел за съществуването на дружеството-молител. Това било отразено и в

призовките. Последните имали характер на официални свидетелстващи документи. Извършени били три посещения като едно от тях било в неприсъствен ден, а след това било постановено уведомление по чл.47, ал.1 ГПК. Намира, че не е допуснато нарушение при връчването на съдебните книжа на молителя като се арг. с чл.50, ал.1 ГПК. Извършено било надлежно връчване на книжата на молителя като били указани последствията от неспазването на процесуалните срокове и неявяването в съдебно заседание, както и за липсата на уведомяване за разглеждане на делото в негово отсъствие. Претендират се разноски.

По допустимостта на молбата:

Видно от представената по делото ПДИ, същата е връчена на молителя на 04.01.2023 г., на която дата и е подадена молбата по чл.240 ГПК.

Ето защо съдът приема, че **молбата**, с която е сезиран е подадена в срок, както и **е допустима**.

По основателността на молбата:

Съгласно чл. 238. (1) ГПК, ако ответникът не е представил в срок отговор на исковата молба и не се яви в първото заседание по делото, без да е направил искане за разглеждането му в негово отсъствие, ищецът може да поиска постановяване на неприсъствено решение срещу ответника или да оттегли иска.

В конкретния случай не се спори по делото, че отговор по исковата молба не е подаден.

В първото по делото публично съдебно заседание представител на молителя не се е явил.

Въпрос на изясняване в производството по чл.240 ГПК е били ли са налице предпоставките за постановяване на неприсъствено решение.

Действително, в исковата молба ищецът е посочил като седалище и адрес за призоваване: гр.София, ул.“****”, ап.партер.

Не се спори по делото, а и от представените от самия процесуален представител на молителя извлечения от ТР се установява, че към датата на завеждане на иска – 12.02.2021 г. в ТР е вписан именно този адрес: гр.София, ул.“****”, ап.партер.

От данните по делото /пред СРС/ е видно, че именно на този адрес /л.16/

е изпратен препис от исковата молба. Видно от отбелязването на призовкаря датирано 06.04.2021 г., посочено е, че на този адрес няма такава фирма, няма индивидуализация, офис и служители, дружеството е непознато на адреса по сведения на сервитьори от намиращия се на адреса ресторант „Н.“.

На 14.04.2021 г. СРС е разпоредил да се постави уведомление на постоянния адрес. Такова е поставено на 21.05.2021 г., видно от л.17 по делото пред СРС. Върху самото уведомление е отбелязано, че адреса е посетен на 21.04.2021 г., 30.04.2021 г. и 21.05.2021 г. и след като не намерил служител на адреса, както и, че липсвала индикация и служители; фирмата била непозната на работещите в ресторанта, намиращ се на адреса, призовкарят залепил уведомление на входната врата на ресторанта „Н.“; отбелязано е, че няма пощенска кутия.

С разпореждане от 06.07.2021 г. СРС е приел, че препис от исковата молба е връчен при условията на чл.50, ал.2 ГПК, виж л.18 от делото пред СРС.

За насроченото първо публично съдебно заседание е била изпратена призовка отново на адреса : гр.София, ул.“****”, ап.партер /л.21/ и на 16.08.2021 г. призовкарят е отбелязал, че на посочения адрес няма такава фирма, няма индикация офис и служители; фирмата е непозната на служителите от ресторант „Н.“, който се намира на адреса. С разпореждане от 23.08.2021 г. СРС е приел, че ответника е призован при условията на чл.41, ал.2 ГПК.

По идентичен начин е оформено и съобщението за така постановеното решение.

Безспорно, в случая се касае до връчване на съдебни книжа на юридическо лице – търговец. Разпоредбата на чл. 50 ГПК определя начина на връчване на търговци и юридически лица. Същата е специална по отношение на чл. 47 ГПК като се отнася само за определен кръг субекти - търговци и юридически лица. Към търговците и юридическите лица се прилагат по - строги правила като същите следва да полагат грижата на добър търговец. Съгласно разпоредбата на чл. 50, ал. 4 ГПК когато връчителят не намери достъп до канцеларията или не намери някой, който е съгласен да получи съобщението, той залепва уведомление по чл. 47, ал. 1. Второ уведомление не се залепва. Връчването на търговци и юридически лица се извършва на

мястото, където тези субекти са вписали седалището и адреса си на управление в съответния регистър. Вписаният в Търговския регистър адрес на управление на търговските дружества е мястото където последните чрез своите служители **ежедневно в рамките на работната седмица** и спецификите на работното време за всяко дружество, осъществяват дейността си. Ако тези субекти променят адреса си, но не впишат в съответния регистър тази промяна, книжата се прилагат по делото и се считат връчени. Тази уредба е различна от уредбата в чл. 40 и 41 ГПК, отнасяща се за физическите лица. **Само при тях има задължение за посещение на адреса в интервал от време около месец**, защото отсъствието от адреса, или заминаването за чужбина за по-малко от месец не ги задължава да съобщят съдебен адрес. За ЮЛ и търговци, тъй като връчването е в канцеларията на лице-служител, което се съгласи да получи книжата **и се предполага че такова лице винаги има през работно време**, а ако променят адреса си, са длъжни да впишат веднага промяната, **не е предвиден месечен срок, в който да се посещава адреса на регистрация на тези лица**. Затова чл. 50, ал. 4 ГПК постановява, че ако връчителя не намери достъп до канцеларията, или не намери служител, който да е съгласен да получи книжата, залепя уведомление по чл. 47, ал. 1 ГПК. Няма законово изискване в този текст за посещение на адреса на управление няколко пъти в продължение на около месец и за допълнителен акт на съда, с който да разпорежда залепяне на уведомление по чл. 47, ал. 1 ГПК. Няма и изискване в продължение на две седмици уведомлението да стои залепено на вратата (така Определение № 398 от 3.07.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2823/2014 г., I г. о., ГК, така и в РЕШЕНИЕ № 47 ОТ 26.02.2018 Г. ПО ГР. Д. № 69/2018 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС). Няма и изискване да се събират сведения от управителя на ЕС.

Липсват доказателства, че на адреса, вписан в ТР към процесния момент като седалище и адрес на управление на дружеството, има табела с фирменото наименование на дружеството-молител, респ. има поставена пощенска кутия; в случая дори няма твърдения в този смисъл.

Съдът намира за установено, че на този адрес се намира ресторант „Н.“, факт, който се признава и от процесуалния представител на молителя в хода по същество на спора. Представените фактура с дата на издаване 06.04.2021 г. за доставка на питейна вода и фактура от 16.12.2021 г. касаеща монтиране на озвучителна система не доказват тезата на молителя, а дори я оборват- касае

се до документи относими за този ресторант.

Доводът, че ресторанта бил собственост на дружеството –молител чрез други дружества, вероятно се има предвид „свързани лица“ по смисъла на пар.1,т.1 от ДР на ТЗ, освен че е въведен в хода по същество и не е доказан, а дори да приемем, че това е така, също не доказва нарушение на призоваването на дружеството-молител доколкото ГПК не допуска призоваване на едно ЮЛ чрез друго такова дори същите да са „свързани лица“ по смисъла на пар.1,т.1 от ДР на ТЗ.

Действително, ПДИ е връчена на 04.01.2023 г., но на адрес: гр.София, бул.“****” а, който адрес впоследствие – на 22.12.2022 г., е бил вписан като седалище и адрес на управление на дружеството-молител.

Що се касае до другия довод, също направен в хода по същество на производството- че в ТР бил посочен имейл за кореспонденция, следва да посочим, че разпоредбата на чл. 42, ал. 3 ГПК е уредена като призоваване по изключение и прилагането ѝ е предоставено в изключителната дискреция на съда. Нормата не съдържа императивно задължение за съда да призове чрез телефон, факс или електронна поща страна по делото, така и в решение № 7 от 23.04.2019 г. по гр.д.№ 1391 по описа за 2018 г. на ВКС, Трето ГО. Дружеството-молител не е сред институциите по отношение на които е задължително призоваването по реда на чл.38, ал.2 ГПК на посочен от тях електронен адрес.

С оглед горните мотиви съдът приема, че не е налице хипотезата на чл.240, ал.1,т.1 ГПК; не е допуснато нарушение на чл.50, ал.2 ГПК.

След като ищецът е бил редовно призован, то са били налице предпоставките за постановяване на неприсъствено решение по чл.238 ГПК.

На основание гореизложеното молбата по чл.240 ГПК е неоснователна и като такава ще следва да бъде оставена без уважение.

По разноските:

С оглед изхода на спора на молителя разноски не се следват.

На ответника по молбата разноски се следват и такива са сторени в размер на 1 000 лв.- за адв.възнаграждение.

По възражението по чл.78, ал.5 ГПК:

Същото е **основателно**- като се има предвид характера на спора съдът намира, че съответстващо на извършените от ответника по молбата процесуални действия, липсата на фактическа и правна сложност на делото, е **адв.възнаграждение в размер на 200 лв.**

Водим от горното, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата за отмяна на неприсъствено решение, подадена от „С.х.“ ООД, ответник пред СРС, срещу решение № 20188296 от 20.09.2021 г. по гр.д.№ 8876 по описа за 2021 г. на СРС, 177 състав, **като неоснователна.**

ОСЪЖДА „С.х.“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.“**** а, **да заплати** на „М.п.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул.****, партер, офис 4, съдебен адрес: гр.София, ул.****, офис 1- адв.Р. М., сумата в размер на 200 лв.. разноски за процесуално представителство в производството по чл.240 ГПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не може да се обжалва.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____